

РЕШЕНИЕ

№ 6684

гр. София, 06.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 12.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Балев, като разгледа дело номер **5696** по описа за **2012** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 121, ал.1,
т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

С. Т. А. от [населено място], обл. Ш. е предявила против Агенция за социално
подпомагане осъдителен иск за заплащане на обезщетение в размер на 5 735.20 лева,
изчислено на база последното получено брутно възнаграждение за 10 месечен период
от 27.08.2010г. – 26.06.2011г. от незаконосъобразно прекратяване на служебното ѝ
правоотношение със Заповед № ЧР-2 48/23.08.2010г. на изпълнителния директор на
Агенция за социално подпомагане, заедно с лихвата за забава от датата на депозиране
на жалбата с характер на искова молба (13.09.2010г.) до окончателното плащане на
дължимото обезщетение.

Ищцата твърди, че административният акт, от който претендира обезвреда е отменен
на 01.06.2012г. с влязло в сила съдебно решение. Наред с това посочва, че исковия
период е работила на друга работа по трудово правоотношение за времето от
14.09.2010г. до 21.09.2010г. при месечно възнаграждение от 240 лева.

Искането до съда е за постановяване на осъдително решение, с което посочената сума
да бъде присъдена, като се приспадне полученото по-ниско възнаграждение. На
основание чл. 242, ал.1 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК моли да се постанови
предварително изпълнение на решението.

Ответникът – Агенция за социално подпомагане, чрез процесуалния си представител
признава иска по основание, предвид отмяната на заповедта за прекратяване на
служебно правоотношение. По отношение на претендирания размер на

обезщетението, счита, че следва да се намали с възнаграждението, получено за друга работа. Предявява възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за основателност на исковата претенция, като при определяне на размера на обезщетението счита, че следва да се съобрази периода, през който ищцата е получавала възнаграждение за друга работа.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и след като обсъдите събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно в процеса обстоятелството, че със Заповед № ЧР-2 48/23.08.2010г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, издадена на основание чл. 107, ал.1, т.4 от Закона за държавния служител (ЗДСл) служебното правоотношение на С. Т. А., на длъжността началник отдел в отдел Хора с увреждания и социални услуги, в Дирекция „Социално подпомагане”, общ. В., обл. Ш. е прекратено.

С решение № 1737 от 12.04.2011г. на АССГ, 11 състав по адм. дело 6815/2010г. административният акт за прекратяване на служебното правоотношение е отменен като незаконосъобразен. Решението е влязло в сила на 01.06.2012г. когато е оставено в сила с решение № 7790/01.06.2012г. на ВАС, V отделение, постановено по адм. дело № 8285/2011г. – обстоятелство служебно известно на настоящия съдебен състав по смисъла на чл. 155 от ГПК.

От приложения по делото препис от трудова книжка №13, издадена на 22.04.2002г. на името на С. Т. А. се установява, че за времето от 14.09.2010г. – 21.09.2010г. е работила по трудово правоотношение с ЕТ Е. – Х. - Т. А. при месечно трудово възнаграждение от 240 лева.

Видно от отбелязването в трудовата книжка за периода от 21.09.2010г. до 30.06.2011г. ищцата е получавала обезщетение за безработица по чл. 54б, ал.1 от КСО, като този период ѝ е зачетен за трудов стаж на основание чл. 354 от КТ и за осигурителен стаж по чл. 9 от КСО.

Видно от заповед № ЧР-1 853/04.12.2009г. на изпълнителния директор на АСП – брутната заплата на А. към момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение възлиза на 573.52 лева при основна заплата от 536 лева и 37.52 лева - допълнително възнаграждение за прослужено време от 7 % върху основната заплата.

При така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Искът с правно основание чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл е предявен от надлежна страна, против юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение и след нейната отмяна по съдебен ред, поради което и на основание чл. 204, ал. 1 и чл. 205 от АПК е процесуално допустим.

Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение.

Въз основа на установената по делото фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че искът за обезщетение, предявен от С. Т. А. е доказан по своето основание. Искът се признава и от ответника. Признанието е по отношение основанието на исковата претенция – налице е незаконосъобразен административен

акт, който поражда правото на обезщетение. По отношение на неговия размер ответникът счита, че следва да бъде намален с полученото от ищцата възнаграждение по трудово правоотношение през исковия период. Съгласно чл. 175 от ГПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 144 от АПК, направеното от страната или от неин представител признание на факт се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото.

Както се посочи, по-горе от приложения по делото препис от трудова книжка е видно, че за периода 21.09.2010г. до 30.06.2011г., ищцата е била регистрирана като безработна и е получава обезщетение по чл. 54б от КСО. С оглед на това следва да се приеме за доказано, че за този период, който включва и 10 месечния исков период, тя не е работила по каквото и да било правоотношение, включително и по служебно, поради което са налице материално правните предпоставки, при които възниква правото на обезщетение по чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл.

По отношение на размера, съдът намира следното:

Нормата на чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл не се съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът на дължимото обезщетение се определя съобразно нормата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл. В процесния случай предвид момента на възникване на правото на обезщетение на ищцата – 29.05.2012г., когато е влязло в сила решението на ВАС за отмяна на заповед № Ч-2 92/16.12.2010г., следва да бъде приложена разпоредбата, в редакцията ѝ действаща преди изм. с ДВ бр. 38/2012г. в сила от 01.07.2012г. Съгласно чл. 104, ал.1 /ред. ДВ бр. 95/2003г./. По силата на цитираната норма, когато прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца т.е. периодът на обезщетяване е ограничен, а с това и неговият размер. Наред с това е предвидено и друго ограничение - когато служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Съгласно чл. 104, ал.1, изр. последно от ЗДСл brutната заплата, въз основа на която се определя дължимото обезщетение е тази към момента на признаване на уволнението за незаконно.

Видно от приложената по делото заповед № ЧР-1 853/04.12.2009г. на изпълнителния директор на АСП – brutната заплата на С. А. възлиза на 573.52 лева. Действително така представеното писмено доказателство удостоверява brutната заплата на ищцата към момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение, а не brutната заплата към момента на признаване на уволнението ѝ за незаконно, който момент е релевантен за определяне размера на обезщетението съгласно чл.104, ал.1, изр. последното от ЗДСл /ред. ДВ бр. бр. 95/2003г./ Но тъй като по делото не се твърди и не са налице доказателства, че след отмяната на заповед № ЧР-2 48/23.08.2010г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане ищцата е възстановена на предишната работа и че в тази връзка ѝ е определян нов размер на brutната заплата, различен от този, който е получавала към момента на прекратяване на служебното правоотношение, обезщетението следва да се определи върху така установения размер на brutната заплата. Изчислен по този начин, за 10 месечния исков период общият му размер възлиза на 5 735.20 лева.

В процесния случай се установява, че през исковия 10 месечен период, С. А. е работила по трудово правоотношение с [фирма] за времето от 14.09.2010г. до 21.09.2010г. или общо 6 работни дни /без събота и неделя/ при месечно възнаграждение от 240 лева. За да се определи размера на полученото възнаграждение за 7 дни удостоверен трудов стаж на ищцата, следва най-напред да се изчисли дневното трудово възнаграждение. Работните дни през м.09.2010г. са общо 20, предвид наличието на официални правници, поради което трудовото възнаграждение за 1 работен ден възлиза на 12 лева /240 лева : 20 работни дни = 12 лева/. Следователно дневното възнаграждението за 6 работни дни е 72 лева /6 дни x 12 лева/. При това положение от сумата 5 735.20 следва да се приспадне полученото трудово възнаграждение от 72 лева и ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 5 663.20 лева. В това отношение са основателни доводите на процесуалния представител на ответника и участващия в делото прокурор, че са налице основания за намаление в размера на претендираното обезщетение.

За разликата над 5 663.20 лева до пълния предявен размер от 5 735.20 лева, искът с правно основание чл. 121, ал.1, т.3 във връзка с чл.104, ал.1 от ЗДСл следва да се отхвърли като неоснователен.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на иска с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху присъдената сума на обезщетението. При определяне началният момент на забавата, следва да се съобрази т.4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, е датата на влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В случая лихвата се дължи от 01.06.2012г., когато е влязло в сила решение № 7790/01.06.2012г. на ВАС, V отделение, постановено по адм. дело № 8285/2011г. За периода от 13.09.2010г. до 01.06.2012г., вземането на ищцата за обезщетение не е изискуемо, поради което и лихва за забава не се дължи. За този период предявеният иск за заплащане на законната лихва следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на спора и предвид направеното и ищеца искане за присъждане на деловодни разноски, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 500 лева разноски по делото, платени съгласно договор за правна защита и съдействие от 28.06.2012г. Възражението за прекомерност на платения адвокатски хонорар, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК от процесуалния представител на ответника е неоснователно. Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие без номер А. е заплатила на адв. Г. сума в размер на 500,00 лв. за процесуалното му представителство по делото. След като съобрази разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с §2 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от същата, съдът изчисли, че минималното възнаграждение, предвид защитавания материален интерес е 570 лв. Следователно, трикратният му размер е 1 710 лева. Договореното и платено от ищцата адвокатско възнаграждение е под трикратния размер, поради което не се явява прекомерно и следва да бъде заплатено изцяло.

Искането на ищцата в молбата ѝ от 02.07.2012г. с правно основание чл. 242, ал.1 от ГПК за допускане предварително изпълнение на решението е основателно. Съгласно

цитираната норма съдът постановява предварително изпълнение на решение, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа. В процесния случай се присъжда обезщетение по чл. 121, ал.1, т.3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл, което е обезщетение за работа и предвид императивния характер на нормата, съдът е длъжен да допусне предварително изпълнение на решението в тази част.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал.1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл, чл. 86, ал.1 от ЗЗД и чл. 242, ал.1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК,, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ, [населено място] да заплати на С. Т. А. от [населено място], обл. Ш., ЕГН [ЕГН] както следва: сумата 5 663.20 лева /пет хиляди, шестстотин, шестдесет и три лева и двадесет стотинки/, представляваща обезщетение поради отмяна на № ЧР-2 48/23.08.2010г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане за прекратяване на служебното й правоотношение, за период от 10 месеца, през които не е заемала държавна служба, считано от 27.08.2010г. – 26.06.2011г., включително, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.06.2012г. до окончателното й плащане, както и сумата от 500 лева /петстотин лева/ деловодни разноски.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 121, ал.1, т.3 във връзка с чл.104, ал.1 от ЗДСл за сумата над 5 663.20 лева до пълния предявен размер от 5 735.20 лева, както и иска с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на законната лихва върху сумата на определеното обезщетение от 5 663.20 лева за периода от 13.09.2010г. до 01.06.2012г.

ДОПУСКА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА РЕШЕНИЕТО, на основание чл. 242, ал.1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК в частта, в която АГЕНЦИЯ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ, [населено място] е осъдена да заплати на С. Т. А. от [населено място], обл. Ш., ЕГН [ЕГН] сумата 5 663.20 лева /пет хиляди, шестстотин, шестдесет и три лева и двадесет стотинки/, представляваща обезщетение, поради отмяна на № ЧР-2 48/23.08.2010г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане за прекратяване на служебното й правоотношение, за период от 10 месеца, през които не е заемала държавна служба, считано от 27.08.2010г. – 26.06.2011г., включително, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.06.2012г. до окончателното й плащане.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: